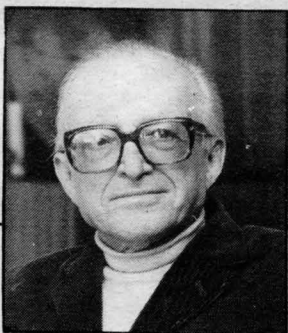

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No t'enfilis,
camarada

Em passa sovint, quan agafo l'ascensor, que penso en l'angúnia que deu fer si es produeix una avaria i et quedes presoner (sense saber si n'hi ha per gaire estona) en el petit i ensopit armari grimpador. Confesso que la idea no em fa gens de gràcia i no conec ningú que m'hagi dit mai que a ell sí que n'hi faria.

Són d'aquelles coses que deu sentir tot-hom, però que no se'n sol parlar, perquè és un tema que no es presta a converses agradables. A vegades s'hi fa una mica de broma, però molt de passada i, generalment, el temps disponible dóna poc de si, perquè quan tot va bé els trajectes són curts.

Per què hi he pensat, ara? Doncs a causa de l'aventura espacial de l'astronauta (soviètic en un principi) que s'ha passat mig any voletejant per l'espai exterior sense saber si el podrien tornar a casa i, a més, amb el neguit de rebre notícies que li anunciaven canvis sensacionals al seu país. A part del dubte de si podria reveure la família, el devia rosegar la inquietud sobre si seria rebut com un heroi o engruixiria les llistes dels sense feina anònims. Una professió que li prometia un gran futur, se li havia quedat sense present.

Les imatges divulgades per la premsa i la televisió ens van mostrar el rostre desconcertat de l'astronauta, amb tot el cos enganyat per l'equip de vol, que el deixava desvalgut de moviments tan bon punt tocava terra. Per treure'l de la càpsula, el van haver d'estireganyar, amb penes i treballs, un parell o tres d'ajudants d'infanteria. Feina tingueren! Els repòrters gràfics van tenir un interès especial a mostrar l'emblema de la falç i el martell, remarcant que ja no servia i que era difícil de dir, en aquells moments, sota quina bandera aterrava l'aviador de grans altituds. La veritat és que la incògnita continua i que a hores

d'ara encara no se sap a qui apuntar la gesta, suposant que finalment s'acordi que hi ha hagut herois.

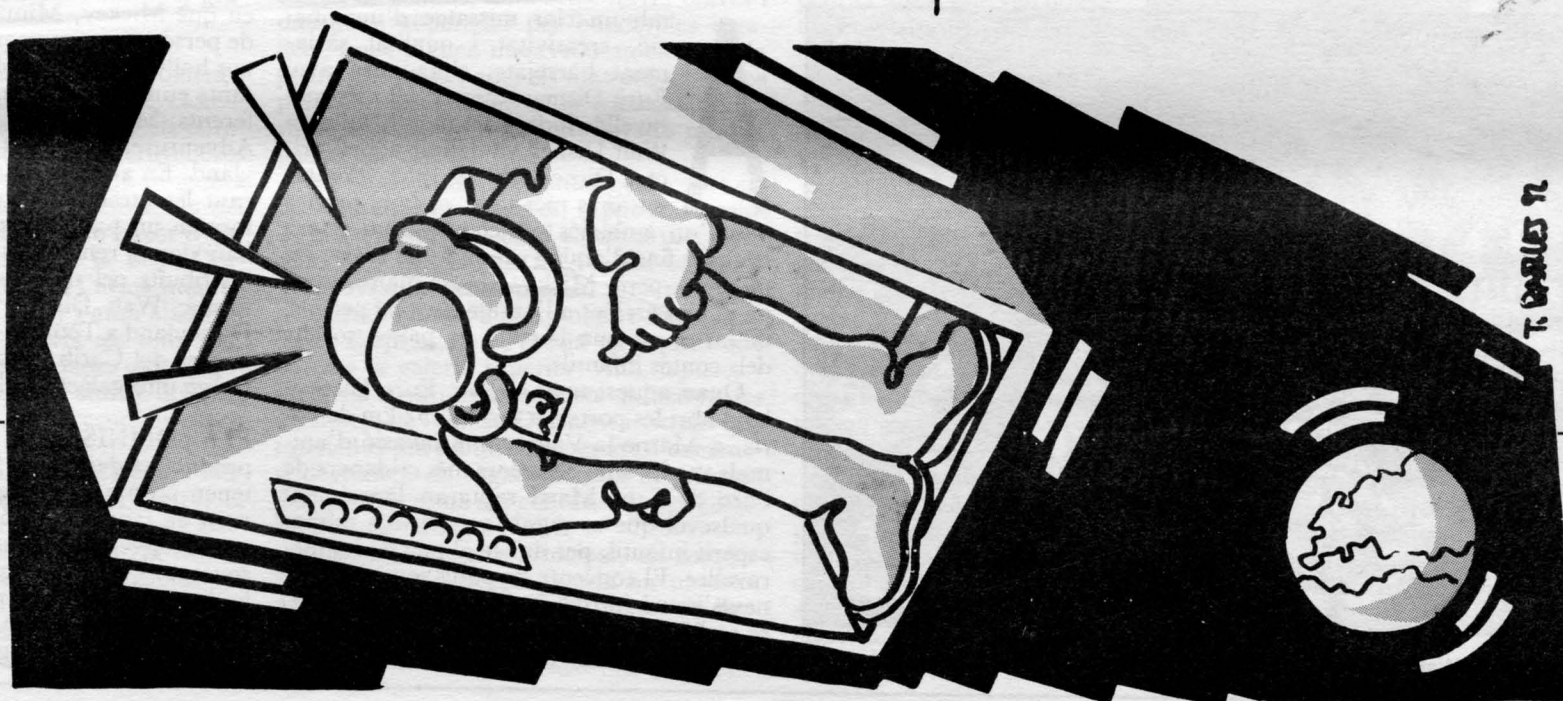
El pobre ex-astronauta deu estar ben atabalat. Encara no es pot haver refet del sobresalt sofert quan s'ha hagut d'enfrontar amb la sensacional notícia que el Concili Episcopal de l'església ortodoxa russa va decidir, a darreries de març, de proposar la canonització dels creients sacrificats pels bolxevics a partir de 1917. El punt fort de la cerimònia, la santificació de la família imperial russa, està previst que tingui lloc a principis de l'actual mes d'abril, a la catedral d'Uspensk, que es troba situada, pre-

cisament, a l'interior del Kremlin. En aquest indret, si tot va tal com està projectat, ascendirà als altars el tsar Nicolau II.

No sé si el cosmonauta rescatat està en edat fèrtil ni si, en cas afirmatiu, existeix la possibilitat que tingui una senyora (suposo que en deuen poder a tornar dir senyora) amb sentiments religiosos. En aquest cas (són pures especulacions) li podria ocórrer de tenir un fill que portés per nom de pila Nicky Romanov, que ja seria una commoció memorable per a un comunista que havia estat disposat a jugar-se la vida tripulant un coet. Romanov ja es veu d'on vindria, i el Nicky podria ésser una reconeixença a l'establiment d'hamburgueseries McDonald que hi ha a tocar de la catedral d'Uspensk.

I és que el món no para de donar voltes, sovint esbojarradament. Val la pena d'enlairar-se per contemplar-lo des de dalt? Estic segur que, des d'allí, l'astronauta salvat no hauria vist més clar que hagi pogut tornar a casa gràcies a l'ajut dels alemanys. Li costarà d'entendre que s'haguessin barallat a mort, amb el resultat de milions de víctimes. No podria ésser que s'hagués tractat d'un malentès?

Pere Calders

TONI BATLLES